

SI ALGUN DIA

Si algun dia, sé que deixes d'estimar-me,
que ja no soc qui viu dintre el teu cor,
ai algun dia sé, que busques allunyar-me,
perquè amb un altra vols provar la sort.

Si dels teus ulls s'apaguen les mirades,
que jo estic segur, sols brillen per mi,
si els teus llavis rebutgen les besades,
buscant la pau per un altra camí.

Seré aquell boig que es desespera,
veient trencada la més gran il·lusió,
que després de fer seva una quimera,
l'angoixa de que es perdi li fa por.

Seré l'home que viu i no vol viure,
buscant per tot un aire verinós,
aquell desenganyat que no sap riure,
que fuig de qui la fer desagradós.

Saber-se ben lligat amb l'estimada,
i saber que de cop t'han desbancat,
deu fer l'efecte d'una punyalada,
que punxa el cor del més enamorat.

Pot apagar l'ànsia de sempre encesa,
fent fonedís l'amor més arrelat,
ofegant el goig, la joia i la tendresa,
que no pot somriure l'home menyspreat.

Deu ésser com entrar dins la tenebra,
després d'haver gaudit de llum i sol,
una lluita tremenda, sense treva,
volar confort i no trobar consol.

No sé perquè cerco turmentar-me,
sense tenir ni una espurna de raó,
si tu no deixaràs mai d'estimar-me,
com és que neixi dintre me la por?

Sé que em diràs, per què aquest deliri,
si ni una boira ombreja nostra llar,
si no tenim ni queixa ni martiri,
i coneixem sols el verb d'estimar.

Jo t'ho diré si tu vols escoltar-me,
si vols saber de l'infundat temor.
"T'estimo tant, que el sol fet de deixar-me,
seria pitjor que no la pròpia mort"